
Kántor Péter

KÖZTÜNK MARADJON

Volna mindenkinek egy kulcs a lábtörlő alatt,
vagy az ablakban, ahogy Naomi írta Ginsbergnek
utolsó levelében: „a kulcs az ablakban van, fiam”. –
De nem volt ott semmilyen kulcs.
Vagy volna valahol egy titkos záradék legalább,
mint a kiemelt fontosságú beruházások esetében,
csak hát, köztünk maradjon, ki kötött volna üzletet kivel?
Nincs és nem is volt semmilyen szerződés soha,
se egy halvány célzás egy bonyolult terv értelmére,
se egy kulcs, ami utalna egy rejtett fiókra,
egy bazi nagy összeesküvésre, amit leleplezhetnél
te vagy bárki más, amikor eljön az ideje –
nem jön el az ideje, mert nincs ilyen, és ha valaki
az ellenkezőjét állította, *so what?* hát istenem!
csak a kedvedben akart járni, hogy örülj.
Egyébként úgy csapod be magad, ahogy tetszik.
Az apróbb dolgokban persze gyakran hazudtak,
hol csak egész kicsit, hol többet is, mikor hogy,
hiszen valahogy horogra kellett csalni a világot,
szerelmet kellett vallani neki, ahogy ma is, holnap is,
miközben mindvégig az igazságra törekedtek, igen,
de hát mi az? mi az igazság? kérdezték,
és valahogy meg kellett magyarázni az illogikus,
a teljességgel megmagyarázhatatlan dolgokat is.
És ha akadt is pár magyarázat, mert azért akadt persze,
az még nem minden, tudjuk jól! Tudod jól!
De ami a lényeket illeti, arról nagyokat hallgattak.
Nem mintha nem kíváncsiak volna néhanap
valami jó nagy hazugságra a lényeket illetően,
de még mennyire, hogy kíváncsiak rá, mi az hogy!
nem kevésbé, mint a tiszta igazságra.
Csak hát a lényeg mintha kívül esett volna
azon a körön, amelyekben mozogni adatott,
nem lehetett csak úgy néven nevezni se,
mintha a ködöt próbálná valaki lekottázni.
A bátrabbak mindenféle kérdéseket tettek fel
a kezükkel, a vállukkal, a homlokukkal, mindenükkel,
tüskés bozótosokon vágták magukat keresztül,
de egy idő után mindig falba ütköztek.
Közben egyre csak szitált szakadatlanul az eső,
vagy mi volt az, valami színes sorozat a tévében

az állatok vándorlásáról, ahogy a lazacok, a gnúk,
 a pókok, a lepkék, a bivalyok, a fókák...
 s közben a rigók egyre csak füttyörésztek.
 Meglátod, egy szép nap letaglózna a téren! –
 nem mondta senki, de az ellenkezőjét se.
 Egy téglá esik a fejedre – lehet, hogy majd
 észre se veszed, de valószínűbb, hogy fájni fog.
 Inkább nem mennél abba az utcába? Ugyan, te csacsi!
 Arra mész, amerre tetszik, szabad az út,
 mint a mesében, de téglamentes mese nincsen,
 olyat nem talált ki senki, talán csak az anyád,
 egy pillanatra, a kezdet legkezdetén,
 amikor két kézzel a feje fölé emelt a magasba,
 arcán elragadtatott, révült mosollyal,
 mint aki egyenesen a Napnak kíván bemutatni,
 méltó égi testnek a földi testet.
 De hogyha akkor talán becsapott is téged,
 ha akkor valamit félreértettél is, ahogy ő is,
 nem volt szándékos, nem tehetett róla,
 ahogy mások se, akiknek elveszi az eszét a mámor.
 Légy józan! – ezt már biztos hallottad többször is,
 ám ha leperreg rólad az intés, mint a falra hányt borsó?
 Vagy éppenséggel te másképp értelmezed a józanságot,
 úgy, hogy befogod a füled, behunyod a szemed,
 nem teljesen persze, csak egy egész kicsit,
 épp csak hogy elviselhető legyen a zaj, a fény,
 de akkor hirtelen beszakad melletted az aszfalt,
 és csendben elnyeli a szomszéd menetelőt,
 még látod az esernyője hegyét, aztán azt se,
 és senki nem áll meg, azt mondják, ez természetes,
 azt mondják, igyál tejet, meg hogy lóg a cipőfűződ.
 Mind örültek? Gazemberek? Mind idióták?
 Ó, a sok szegény birka!... Mész tovább, hadonászol,
 hangosan kérdezősködsz: Merre van itt a vágóhíd?
 Erre, erre! – kurjongatnak, lihegnek,
 és olyan vidám az a lány, és olyan szép,
 már nem is haragszol, már meg is bocsátod,
 hogy mit is hazudozott a szájával, a szemével,
 hogy mit is hazudoztál te is, te is!
 De az árvaságról így konkrétan nem esett szó,
 bár benne volt a pakliban az is, hogy is ne?
 Ha majd eljön az ideje, édes fiacskám,
 mi lelépünk diszkrétan, vagy ahogy sikerül,
 te pedig, nahát, tudod, tudom, igen,
 de az árvaságról így konkrétan nem esett szó.
 És igyekezzél majd a teendőkre koncentrálni,
 és egyél rendesen, és vegyél sapkát,

az írás miatt pedig ne aggódj! – De mama! –
És az isten szerelmére, ne igyál sokat!
Egy lépcsőházban szaladsz lefelé fürgén,
egy metrókocsiban tűnsz fel, rakpartokon, a téren,
fejed fölött a Nap akár egy vörös téglá,
vajon hirtelen hullik-e le, vagy lassan-lassan,
centiről centire? Á, inkább azt találd ki,
mit csinálj azzal a rengeteg könyvvel,
ami senkinek se kell, még neked se, de mégis
nehéz megválni tőlük, mint a nyártól.
És miért? Miért kell örökké megválni? Csak.
Mert muszáj! Azért dobtad bele a Dunába ötévesen
a kedvenc mackódat, mert úgy érezted, hogy muszáj,
muszáj lesz előbb-utóbb, és minél később,
annál rosszabb, annál fájdalmasabb lesz. Vagy nem?
De a döbrent kérdésre, hogy miért, nem volt szavad.
Csak. Ennél többet nem tudtál mondani te se.
És vártad, hogy mi lesz, vártad, hogy túléléd-e.
Túlélted. Füttyörésztek a rigók, sütött a nap,
nem állt meg a hajó, nem süllyedt el a mélybe,
nem lépett ki medréből a folyó se, minden
maradt a régiben, és se felmentés, se magyarázat,
mindezek csak a fejedben léteznek, és ott is
úgy váltogatják egymást, mint a fény és az árnyék,
és sehol egy célzás valamilyen tervre,
de hiszen mondtam már, és titkos záradék, az sincs,
csak egy mackó, ami a tiéd volt egyszer,
és amit aztán beledobtál a hömpölygő Dunába.

Imre Flóra

BARÁTAIM EGYKOR

barátaim egykor szép emberek
nekem legalább szépek voltak
a hangszál halott az ősz halott
mi maradt meg vajon belőletek

a homályban képek tolonganak
kék-szürke szem egy vékony ujjú kéz
keskeny szemedből a mosoly ha néz
homlokba hulló fekete hajad